

Vertwijfeld

In de column Non Solus van 23 juli maakte ik gewag van een val partij mij overkomen. Dat vallen heeft mij acht weken behoorlijk bezig gehouden. Aanvankelijk leek de lichamelijke schade van een breuk en een aantal kneuzingen mee te vallen. Een , naar wat zich later openbaarde, een zware kneuzing aan het scheen been en een schaaf wondje met verrassingen. Alles bijéén geen leesvoer voor het vullen van deze Non Solus, Waarom dan toch wel, of is dit een mededeling over iets dat was geweest. Nee, het is een serieus verhaal geworden.

Drie dagen en drie nachten waren geweest.
Het wondje lijkt plots gevreesd.
Thuiszorg zusters alarmeren onbevreesd.

Als in onze stads dan wel landelijke gemeenschappen een ernstig gebeuren ons overvalt dan raken we vertwijfeld in een, 'wat nu'.
Denk aan de corona, denk aan de snelle inflatie. Het overvallen raakt ons allemaal. In zo een ernstig overkomen van iets zijn we allen in een twijfelende, 'wat nu', situatie gekomen en worden daardoor ook met elkander verbonden. Slechter dan in dit soort situaties wordt het als je alleen bent of je alleen voelt.

Drie weken, 21 dagen en 21 nachten waren geweest.
Het lijkt dat de medicatie werkt, de wond geneest.
De thuiszorg zusters geloven dat het meest
Ik zelf niet alles goed overziende.
Blij was met de hulp van velen om mij heen.
dewelke mij als een vorst bediende.
Dankbaar, het al ondergaande, Non Solus ik was niet alleen.

Drie weken, 21 dagen en 21 nachten waren nogmaals geweest.
De thuiszorg zusters, melden, ' de wond geneest'.
Ik zelf ging twijfelen, De zusters hielden mij zoet.
Het wordt echt niet meer beter, het gaat niet goed.
De twijfel sloeg ongenadig op mij alleen.
Mijn Non Solus in twijfel, Non Solus was heen.
De wondzuster Esther heeft mij toegesproken en geleerd.
Hoe het lichaam en geest mee werkt en zich verweerd.
De wond goed aan mij doen schouwen.

Haar medisch verhaal met foto's onderbouwen.
Eén waarschuwing voor mij persoonlijk om zorgvuldig
bij dit soort verwondingen te zijn; " wees jezelf en blijf geduldig".
Ons gesprek werd zo maar even stil gelegd.
Naar een korte stilte waarin niets werd gezegd.
Soms kan je een stilte iets beter uit laten leggen.
Wat je met woorden niet kan zeggen.

Twee weken, 14 dagen 14 nachten gingen heen.
De thuiszorg zusters bleven komen voor mijn been.
Ik zelf was genezen van twijfels en niet meer alleen.
Het is feest geworden, de vertwijfeling ging heen.

De hulpen al om mij heen , hoeven niet meer zo nodig.
Practisch gesproken is de hulp overbodig,
Dank aan de thuiszorg zusters die heel zorgvuldig.
Met liefdevolle zorg en bij voortduur geduldig.
Dank voor jullie fantastische inzet mij gegeven.
Onze kennismaking van 8 weken is in eeuwigheid maar even.
Dank aan de artsen, verpleegkundige, Claudia en Simone en assistenten.
Ook voor het GHZ ziekenhuis . Ik ga de dank vermenigvuldigen.
Dank voor het thuisfront specifiek Nico Inge.
Die immer klaar staan bij onverwachte dingen.
Dank aan vrienden familie, waar ook op dees planeet.
Speciaal Els en Willie, wiens spontaniteit ik nimmer vergeet.

Nicolaas Overbeeke

Nieuwerkerk aan den IJssel

WWW.NICOLAASOVERBEEKE.NL

*Op de column, 'Non Solus' kunt u reageren in positieve of negatieve zin.
Nicolaas.overbeeke@gmail.nl.*

Geen been.

Het gezegde, ' ergens geen been in zien' wordt bijna altijd verkeert gebruikt.

Men gebruikt het als iets niet zien zitten.

Het betekent juist, 'Ergens geen probleem in zien '.

*Bij het na zien van de oorsprong in de Etymologie wordt het woord been
gezien als bot. Zit er bij keuring van vlees geen bot in dat vlees dan kan het
probleemloos gegeten worden. 'Geen been in zien' is dus probleemloos. De
zusters hebben mijn been acht weken, per dag twee maal gezien.*

*Dat is dus $8*7*2 = 112$ keer. Ik dacht even dat ik mijn scheenbeen, het bot wel
gezien had. Vandaar mijn twijfel.*

Bron; "Onze Taal "

